

לתנועות חזרות: שיגא 054-6868199

זמני ת"א:

בְּנִיטַת הַשָּׁבֶת: 19:11

יְצִיאַת הַשָּׁבֶת: 20:13

ר"ת: 20:44

לקבלת העלון במייל – שלחו
הודעה ל: sagif_@walla.co.il

בס"ד עלון מס' 144 לשבת 16.5.2014 – תשע"ד אייר טז

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

בְּחֻקוֹתַי

אם בְּחֻקְתֵי תִלְכוּ (כו,ג)

וברש"י, שתהיו עמלים בתורה. סיפר הגאון רבי חזקיהו משקובסקי שליט"א על גביר גדול אמריקאי המתגורר ברמת גן, שמנהגו לתת את כל תרומותיו רק עבור תורה בלבד, ולא לשום מטרות אחרות – אפילו לא עבור חסד. מנהל הישיבה באופקים הרב יוסף גולדנטל שליט"א הגיע לביתו של אותו גביר, וכמִצָּפָה היה תור גדול של ממתנים. בעת שהותו בחדר ההמתנה רצה ליטול גמרא מהארון ולעיין בה, הוא ניגש להוציאה והנה ידו נעצרת. התברר לו שהיתה זו תמונת ש"ס מצויירת באופן כה מוחשי עד שנראה הש"ס כאמיתי, מדובר היה באומנות יקרה, שמי שהשקיע בה ניכרת אהבת התורה שיוקדת בו. כשנכנס אל הגביר, פנה אליו ר' יוסף גולדנטל ואמר לו: "הנני יודע שאני שואל אותך כעת שאלה אישית, שבעקבותיה אולי תכעס ואפסיד את כל התרומה שיכולתי לקבל ממך. אבל אף על פי כן, גדול רצוני לדעת, כיצד זכית לכך שיש לך כזאת הערכה לתורה ורק לתורה?" השיב לו הגביר: "אני שמח על ששאלת, זה זמן רב שציפיתי לספר על כך למישהו. ובקשר לתרומתי עבור הישיבה – אל דאגה, לא רק שלא הפסדת אלא עוד אכפיל לך את התרומה. וכך הוה עובדא: "ילד הייתי כשאימי שלחה אותי ללמוד בוילנא. אחר טלטולים הגעתי לישיבה רעב ועייף, אך שעת בואי היתה אחר שסיימו לאכול ארוחת הצהריים. פניתי לאחראי על הארוחות והוא אמר שנגמר הכל. פרצתי בבכי ורחמיו נכמרו עלי. הוא אמר שיש אישה אחת, אלמנה דלת אמצעים, ולה הרבה ילדים, שמבקשת תמיד שישלחו בחורים לאכל בביתה. 'מעולם לא שלחנו כי ידוע לנו שאין שם מה לאכל. תנסה ללכת לשם, אך ראה שלא לאכל הרבה, ואף אם היא תתן לך דבר מאכל – דע שמפיתם של יתומים אתה אוכל'. הלכתי לשם, ונוסף על בכיי שבכיתי עד עכשיו, בדרך בכיתי פי כמה. הרעב הציק לי וברירה אחרת לא נותרה לי. דפקתי על הדלת וילד קטן פתח והכריז: אמא, תלמיד חכם הגיע'. עבר רגע, וכבר עמדו להקת ילדים קטנים המכריזים על בואו של התלמיד חכם. חשבתי שאולי אינני היחיד ומתכוונים למישהו אחר. התבוננתי וראיתי שאין הכוונה אלא אליי. תכף באה האמא והחלה להפליג בדברים על הזכות שנפלה בחלקם לארח תלמיד חכם. עם כניסתי ראיתי על השולחן צלחות כמספר הסועדים ומעט אוכל בכל צלחת, לקחה אמם האלמנה צלחת ריקה, העמידה במרכז השולחן וקראה: 'מי מהילדים שרוצה שהתלמיד חכם יאכל מהאוכל שלו, יניח בתוך הצלחת!' תכף ומיד התהפך המצב – הצלחות שמסביב עמדו ריקות והצלחת במרכז מלאה... התחלתי לאכול, וכל ילד מושך בי ואומר: 'תאכל חתיכה זו – היא שלי', וכשלא נתן לי ליבי לאכול התחילו לבכות – 'מדוע אינך אוכל את האוכל שלי...' כשיצאתי מביתם ליוותה אותי האלמנה כשאינה מפסיקה מלברכני, ומאז לא שלחוני לשם יותר. בינתיים פרצה מלחמת העולם וחזרתי הביתה, ולבסוף אחרי גלגולים הגעתי לאמריקה, אך את האלמנה ההיא ואת אהבת התורה שלה אינני יכול לשכוח. אותה ארוחה החקוקה בליבי פנימה, הביאה לכל המיליונים שנתתי למוסדות תורה. הכל מכוחה של אותה אלמנה – שלה הם!" (דורש טוב').

אם בְּחֻקְתֵי תִלְכוּ וְאֵת מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְנָתַתִּי גִשְׁמֵיכֶם בְּעֵתָם (כו,ג-ד)

יש לפרש את סמיכות הפסוקים, כי הנה ישנם אנשים שחושבים בטעות שהתורה והעולם הזה הם שני דברים המתנגדים אחד לשני, ואדם הנאה על פי התורה, וכגון שכשאוכל מאכלים יכוון לאכול אותם לשם שמים ויברך על כל דבר ודבר לפני שאוכל. שלומד תורה לא יוכל ליהנות מהעולם הזה. אולם טעות היא בידם, כיוון שאדרבה התורה רוצה ומעוניינת שאדם ינהג בעולם הזה, אבל וזהו שאומר הכתוב: "אם בְּחֻקְתֵי תִלְכוּ" – אם תלכו בחוקות התורה ותעסקו בתורה, אל לכם לחשוב שזה יהיה על חשבון העולם הזה, אלא "וְנָתַתִּי גִשְׁמֵיכֶם בְּעֵתָם" – יהיה לכם את כל ענייני עולם הזה בעתם ובזמנם.

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

אם בַּחֲקָתִי תֵּלְכוּ וְאֵת מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם (כו,ג)

הגאון ר' מרדכי סגרון ז"ל ממנדין כתב כי "אם בַּחֲקָתִי תֵּלְכוּ וְאֵת" סופי תיבות 'ימות' לרמז על מה שאמרו חז"ל (ברכות סג,ב): "זאת התורה אדם פי ימות באהל", שאין התורה נקנית אלא במי שממית עצמו עליה. ובנוהג שבעולם, שאנשים מרחמים על החכם "המסכן", הממית עצמו באוהלה של תורה ומתנזר מכל תענוגות העולם, אבל דווקא הנהגה זו היא הפותחת את הברכות שבתורה, להשפיע שפע ברכה והצלחה, אורך ימים בימינה, בשמאלה עושר וכבוד. (תורת יהודה דף עא-עב)

אם בַּחֲקָתִי תֵּלְכוּ וְאֵת מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם (כו,ג)

כותב הגאון חיד"א זצוק"ל: מִצְוֹתַי בִּילְקוּטִים פְּתִיבֶת יָד: "בַּחֲקָתִי תֵּלְכוּ וְאֵת מִצְוֹתַי" רָאִשֵׁי תְבוֹת "בְּתוֹם", לְרִמְזוֹ פִי הַהוֹלֵךְ בְּדַרְכָּיו יִתְבָּרַךְ לְשִׁמּוֹר מִצְוֹתָיו, צָרִיף שִׁיחִיהָ בְּתוֹם בְּלִי שׁוֹם פְּנִיָה, פִּי אִם לְשִׁמּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאִם כֹּה יַעֲשֶׂה, יִזְכֶּה לְשִׁמּוֹר וְלַעֲשׂוֹת, וְזֶה שֶׁנֶּאֱמַר "וְאֵת מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם". (נחל קדומים).

אם בַּחֲקָתִי תֵּלְכוּ וְאֵת מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם (כו,ג)

מסופר על רבי אייזיל חריף שהיה כשמו גאון וחריף עצום. היתה לו בת שהגיעה לפרקה וחיפש לה חתן גדול בתורה. מה עשה? נסע לישיבת וולוז'ין, נכנס לישיבה, עלה על הבימה ושאל שאלה קשה, והוסיף כי הבחור שימצא תירוץ טוב לקושיא, הוא יהיה חתנו. שב רבי אייזיל לאכסנייתו, ובחורים רבים צבאו על דלתותיו, אך אף תירוץ לא הניח את דעתו. לאחר ימים מספר החליט לשוב לביתו בלא שמצא לבתו בחור כלבבו. כשיצא רבי אייזיל את העיר, שמע עגלה דוהרת אחריו, הורה לעגלון לעצור את מרכבתו, והנה מהעגלה ההיא ירד לקראתו בחור. חשב הרב כי יש בידו תירוץ, וביקשו שיאמר אותו, אך הבחור ענה "אין לי תירוץ, אך משתוקק אני לדעת מה התירוץ לשאלה, שמע רבי אייזיל ואורו עיניו, ואמר "אם התירוץ מעניין אותך כ"כ סימן שחשקה נפשך בתורה באמת, אם כן כזה חתן מחפש אני". ואכן זכה אותו בחור והיה לחתנו של רבי אייזיל, ולאחר מכן זכה לעלות על כס הרבנות בסלונים, ונודע כגאון אדיר בתורה.

אם בַּחֲקָתִי תֵּלְכוּ (כו,ג)

רש"י: "שתהיו עמלים בתורה". הגמרא בסנהדרין (דף צט) מביאה את הפסוק "כי אדם לעמל יולד". ושואלת הגמרא: האם האדם נברא לעמל פה או לעמל מלאכה? ועונה הגמרא שהאדם נברא לעמל פה, שכתוב "כי אכף עליו פיהו", הווי אומר שנבראנו לעמל פה, ועדיין איני יודע האם לעמל שיחה או לעמל תורה. כשהוא אומר "לא ימוש ספר התורה הזה מפריך" נמצאנו למדים שהאדם נברא לעמל תורה. מקשה רבינו יוסף חיים זצ"ל בספרו בן יהודע: למה הגמרא בכלל חוקרת אם נבראנו לעמל מלאכה? וכי הייתי חושב שהקב"ה נפח בך נשמת רוח חיים, חלק אלוך ממעל למטרה, כדי שרק תעבוד בלי רוחניות? ודאי שאם צריך לעבוד כדי לפרנס – אזי עובדים, אבל אין ספק שזו לא מטרת ביאתנו לעולם הזה. וכן מה שהגמרא אמרה 'אינו יודע אם לעמל שיחה נבראנו או לעמל תורה, לכאורה לא מובן. וכי נחשוב שהאדם ירד מגבחי מרומים עד לעולם הזה רק בשביל לשוחח כל היום? וכי זו מטרת החיים, שהגמרא באה לשלול את זה? עונה הרב על פי המשנה באבות (פ"א מ"ב): שמעון הצדיק היה משיירי כנסת הגדולה. הוא היה אומר על שלושה דברים העולם עומד – על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים, עד כאן. ועל זה הגמרא חוקרת איזה עמוד משלושת העמודים הוא העיקרי והנכבד. האם זה עמל מלאכה – גמילות חסדים, שגמילות חסדים זה בגופו? ואחר שהגמרא אמרה שהאדם נברא לעמל פה, הגמ' שואלת – האם לעמל שיחה, שזו תפילה? שהרי כתוב "ויצא יצחק לשוח בשדה" (בראשית כ"ד ס"ג), וכתוב "תפילה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו" (תהלים קב,א). ותפילה היא כנגד העבודה, שזה הקרבנות, כמו שנאמר "ונשלמה פרים שפתינו". או שעבודה זו תפילה, כמו שנאמר "ולעבדו בכל לבבכם, ואיזו היא עבודה שבלב הוי אומר זו תפילה". או שאולי האדם נברא לעמל תורה. וע"ז הגמרא מתרצת שהאדם נברא לעמל תורה. (ובחרת בחיים)

אם בַּחֲקָתִי תֵּלְכוּ ... וְנָתַתִּי גִשְׁמֵיכֶם (כו,ג-ד)

הפרשה הקודמת – פרשת "בהר" מסתיימת בפסוק "אֵת שְׁבֻתַי תִּשְׁמְרוּ". ויש להבין את ענין סמיכות הפרשיות. כתוב במסכת שבת (דף קיח): "כל השומר שבת כהלכתה – נמחלין לו כל עוונותיו". ובגמרא (תענית דף ז): מובא שכאשר הגשמים אינם יורדים – נמחלים עוונותיהם של ישראל. רבי יהונתן אייבשיץ זצוק"ל מבאר את סמיכות הפסוקים: כאשר: "אֵת שְׁבֻתַי תִּשְׁמְרוּ" ימחלו עוונותיכם, וכך לא יהיה צורך למניעת ירידת הגשמים לצורך כפרת עוונותיכם, ולכן "וְנָתַתִּי גִשְׁמֵיכֶם" (מדרש יהונתן).

אם בחקתי תלכו (כו,ג)

רש"י: "שתהיו עמלים בתורה". ידוע מאמר חז"ל (סנהדרין צט,ב): "אדם לעמל יולד (איוב ה,ז) – לעמל תורה". ואמר בזה הגר"ח סולובייצ'יק זצ"ל, בדרך הלצה: עובר במעי אמו, לומד עמו מלאך את כל התורה, ולא חסר לו מאומה (נדה ל,ב). רק עמלות בתורה היא שחסרה. לכך יוצא הוא לאויר העולם, כדי שתהיה לו גם עמלות. זהו שנאמר "אדם לעמל יולד". כתוב בגמרא (נדה ל,ב): כשתינוק במעי אמו, מלמדים אותו כל התורה כולה, וכיון שבא לאויר העולם בא מלאך וסטרו על פיו ומשכחו כל התורה כולה, שאל הסבא מסלבודקא זצ"ל, לשם מה סטירת לחי זו שהמלאך סוטר לתינוק שעדיין לא ראה "אור עולם"? והשיב: דהסטירת לחי היא עצם היציאה לאויר העולם, יציאה לאווירת העולם הזה מהמצב שהיה עד כה, במצב של כולו רוחני, זו הסטירת לחי הכי גדולה שיש! כניסה לעולם הזה, זה ההיפך הגמור מעולם הרוחני. החיים בבטן האם, הם חיים של שמחה ואושר רוחני עילאי, ולפתע מכניסים אותו לחיי עולם הזה – ואין לך סטירת לחי גדולה מזו!

ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פריו (כו,ד)

מפני מה מסתפקת התורה בברכה "ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פריו... ואכלתם לחמכם לשבע וישבתם לבטח בארצכם" ולא מוסיפה ומברכת ברכה של שפע ועשירות כמו בברכות שבפרשת כי תבוא "ברוך אתה בעיר וברוך אתה בשדה... יצו ה' אתך את הברכה באסמיה ובכל משלח ידך" (דברים כח, ג-ח), שתתן הארץ פי עשרה יותר מכפי צרככם. ברם, שם מדברת התורה לכלל ישראל ולפיכך בירכם משה בברכה של עשירות, ואולם כאן מדברת התורה בתלמידי חכמים, וכמו שאמרו חז"ל "אם בחקתי תלכו" – שתהיו עמלים בתורה, והלא לתלמיד חכם אין זו ברכה שיהא לו יותר מכפי צרכו, שהרי זה מבטלו מתלמוד תורה. ומהי הברכה ההולמת והראויה לו – שיהא לו די מחסורו וכל צרכו, לא פחות ולא יותר. (הגר"ח קנייבסקי שליט"א, טעמא דקרא)

וזכרתי את בריתי יעקוב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אפר והארץ אפר (כו,מב)

מדוע – שאל הצדיק רבי שמעלקא מניקל שבורג – נכתבו האבות בסדר הפוך: יעקב, ואחרי יצחק ואחרי אברהם? אלא – השיב הצדיק – אמרו חז"ל במסכת אבות (פרק א): "על שלושה דברים העולם עומד: על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים". כל אחד מהאבות הקדושים הצטיין במידה מיוחדת: יעקב אבינו, איש תם יושב אוהלים, אשר למד בבית מדרשם של שם ועבר – מסמל את התורה. יצחק אבינו, אשר נעקד על גבי המזבח – מסמל את העבודה. אברהם אבינו, בהכנסת האורחים שלו – מסמל את גמילות החסדים. סדר הפסוק בשמות האבות: יעקב, יצחק, אברהם, כסדר הדברים עליהם עומד העולם: תורה, עבודה וגמילות חסדים.

ואיש פי יקדש את ביתו קדש לה' (כו,יד)

לרבי עקיבא איגר זיע"א הייתה הכנסת אורחים עצומה, שהוא אפילו העלים והסתיר מכל האורחים שפקדו את ביתו מיהו זה בעל הבית, והראה להם כאילו הוא גם כן אורח /יום אחד פנה אליו אחד העניים האורחים ואמר לו 'תשמע, אני כאן כבר כמה ימים אוכל ושותה וישן, וגם אתה כאן כמה ימים. אולי נלך ונחזור? זה לא נעים, בטח בעל הבית יקפיד עלינו'. אמר לו הרב 'אל תדאג, אני אורח בבית הזה כבר ארבעים שנה, ובעל הבית (של העולם) לא מקפיד עלי'. וכן באוכל היה לו שולחן עגול, כדי שלא ידעו מי זה בעל הבית, שאף אחד לא יושב בראש, ועשה את ביתו קדש לה'.

וכל ערפך יהיה בשקל הקדש (כו,כה)

נראה לרמוז, שבא הפסוק ללמד את האדם שהערך שלו בשמיים ימדד "בשקל הקדש" – כמו שדרשו חז"ל (עירובין סה,ב): "בשלשה דברים אדם ניכר: בכוסו, ובכיסו, ובכעסו". כלומר איך הוא מתנהג עם הממון שלו? האם נושא משא ומתן באמונה, שעל זה נשאל ראשון שמגיע לבין דין של מעלה (עיין שבת לא,א) ועוד אמרו חז"ל (בבא בתרא ט,א): "שקולה צדקה כנגד כל המצוות". ויש ללמוד מוסר מהמעשה שסיפר נחום איש גמזו לתלמידיו: "תענית כא,א): פעם אחת הייתי מהלך בדרך לבית חמי והיה עמי משוי ג' חמורים אחד של מאכל ואחד של משתה ואחד של מיני מגדים בא עני אחד ועמד לי בדרך ואמר לי רבי פרנסני, אמרתי לו: המתן עד שאפרוק מן החמור, לא הספקתי לפרוק מן החמור עד שיצאה נשמתו. יוצא מכאן שיש באדם כח "בשקל הקדש" כלומר בממונו להחיות או חלילה להמית את השני אם לא יתן צדקה, ומכאן אפשר להבין למה אמרו

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

חז"ל שקולה צדקה כנגד כל המצוות, כי בכח האדם להחיות אדם אחר בזכות צדקה ואז כל המצוות שאותו עני או חולה שנטה למות יעשה מכאן ואילך, יזקפו לטובת נותן הצדקה כי בזכותו הם המשיכו לחיות.

וְאִם הַמֵּר יְמִירְנוּ וְהָיָה הוּא (כז, לג)

הצדיק רבי זושא מאניפולי זצוק"ל היה אומר: "בעולם העליון לא יענישו את זושא על שלא היה כמו המגיד ממעזריטש זצ"ל, אלא יבואו אליו בתביעה מדוע לא היה כמו שזושא יכול להיות". ועניין זה רמוז בפסוק "וְאִם הַמֵּר יְמִירְנוּ" – כאשר אדם ימיר ויחליף את מעשיו הרעים וישוב בתשובה שלימה. אל יחשוב שתביעה עליו היא להגיע למעלות רמות ונשגבות של אחרים הסובבים אותו, אלא "וְהָיָה הוּא" – צריך הוא להיות כמו ש"הוא" מסוגל ויכול להיות. בדרגה המתאימה לו.

לֹא יִבְקֶר בֵּין טוֹב לְרַע וְלֹא יְמִירְנוּ וְאִם הַמֵּר יְמִירְנוּ וְהָיָה הוּא וְתִמְוֶרְתּוּ יְהִיָּה קִדְשׁ (כז, לג)
שלש כתות עומדות ליום הדין: בינוניים, רשעים גמורים וצדיקים גמורים. אומר ה"אדרת אליהו" בדרך צחות: **לבינונים מורה התורה "לא יבקר בין טוב לרע" – אל תהיה לי 'בינוני', המקפץ בין טוב לרע! וכלשכן "לא ימירנו" – שלא ימיר את היצר הטוב ביצר הרע. "וְאִם הַמֵּר", אם חטא והפך לרשע, מה יעשה? מורה לו התורה: "ימירנו" – חזור מיד ליצר הטוב, עשה תשובה אמיתית! ואז, לאחר שישוב באמת ובתמים – "וְהָיָה הוּא וְתִמְוֶרְתּוּ יְהִיָּה קִדְשׁ". שני רמזים בכפל המלים "וְהָיָה הוּא וְתִמְוֶרְתּוּ..." שבפסוק: לא זו בלבד שאותו בעל תשובה נחשב צדיק גמור, אלא שעברות נעשות לו כזכויות. ועוד: מעתה – אומרת לו התורה – תעבד את ה' עם שני היצרים. היצר הרע ישועבד לעבודת ה' יחד עם היצר הטוב.**

סיפור לשבת (מתוך העלון 'זו דרכנו' גיליון 243)

מעשה בכוס חלב יום אחד, ילד עני שנהג למכור סחורה מדלת לדלת כדי לממן את לימודיו בבית הספר, גילה כי חסר לו רק מטבע אחד קטן של 10 אגורות לארוחתו, והוא היה רעב. הוא החליט לבקש ארוחה בבית הבא, אולם דעתו נתבלבלה עליו כאשר אישה צעירה פתחה את הדלת. במקום לבקש ארוחה הוא ביקש לשתות מים. היא חשבה לעצמה שהוא נראה רעב, ולכן הביאה לו כוס חלב גדולה. הוא שתה באיטיות ואז שאל: "כמה אני חייב לך?" היא ענתה: "אתה לא חייב לי דבר. אמא למדה אותנו שלא לקבל תשלום תמורת חסד". הוא ענה: "אם כך, אני מודה לך מעומק לבי". כאשר הווארד קלי עזב את הבית, לא רק שהוא חש חוק יותר מבחינה פיזית, אלא גם אמונתו באלוהים ובאדם התחזקה. שנים רבות לאחר מכן, אותה אישה צעירה חלתה באופן אנוש. הרופאים המקומיים היו מתוסכלים. לבסוף, הם שלחו אותה לעיר הגדולה, שם ביקשו ממומחים לחוות דעה על מחלתה הנדירה. ד"ר הווארד קלי נקרא לחדר המומחים. כאשר הוא שמע מאיזו עיר היא הגיעה, אור נדלק בעיניו. הוא קם מיד והלך אל חדרה בבית החולים. הוא הלך לראות אותה כשהוא לבוש בחליפת הרופאים שלו, וזיהה אותה מיד. הוא חזר לחדר המומחים כאשר הוא נחוש לעשות כמיטב יכולתו להציל את חייה. מאותו יום והלאה, הוא ייחס תשומת לב מיוחדת למקרה שלה. לאחר מאבק ממושך, הם ניצחו במאבק. ד"ר קלי ביקש מהמשרד להעביר אליו את החשבון הסופי לצורך אישור. הוא הסתכל בו, רשם משהו בצד, והחשבון נשלח אל החדר שלה. היא חששה לפתוח אותו, משום שהייתה בטוחה שהיא תיאלץ לשלם אותו עד סוף חייה. בסופו של דבר היא הסתכלה, ומשהו משך את תשומת ליבה בצד החשבון. היא קראה את המילים הללו: "שולם במלואו באמצעות כוס חלב אחת. על החתום, ד"ר הווארד קלי". ישנו פתגם שאומר: "שלח לחמך על פני המים". המעשה הטוב שאתה עושה היום, עשוי להועיל לך או למישהו שאתה אוהב בזמן הכי פחות צפוי. אם לא זכית לקבל את גמולך על המעשה הטוב שעשית, לפחות הפכת את העולם למקום טוב. האם אין זו משמעות החיים כולם?

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, הדר בת ויויאן, רות בת אורלי, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. לרפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצוק"ל, הרב יוסף שלום בן אברהם אלישיב זצוק"ל, הרב ניסים טולדנו זצוק"ל, בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.